

Babička z Libně.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Už 63 let je Josefě Řepové z ulice „Na Balabince“ v Libni, a přece celý dům má z ní strach. I taková mladice, jako je Růžena Kaucnerová, zavírá se před ní na zámek. Obě bydlí v přízemí a mají společnou předsíň. A obě mají na sebe nějakou starou zlost, která se často vybijí nejrozmanitějším způsobem. Když Kaucnerová přirazí prudčeji dveře, vyliče Řepová a spustí jako na flašinet. A když babička utrousí trochu vody v předsíni, hubuje zase Kaucnerová, ale za svými dveřmi, poněvadž si na babičku netroufá. Krátce ve všech řečnických turnajích zůstává vítězem vždycky babička. A zůstala také dne 24. listopadu minulého roku, kdy se rozkatila zvlášť zle. Nadala Kaucnerové nejrůznějších jmen, a když jí tato upozornila, že jí bude žalovat, rozkatila se teprve, že musila Kaucnerová hledati útočiště ve svém bytě, kde se zamkla a přistavila ke dveřím almárku. Zmizelím Kaucnerové z bojiště neochabla babiččina bojechtivost. Naopak spustila ještě hlučněji, že celý dům byl vzhůru. Nejprve zvala Kaucnerovou k jistému úkonu, který obyčejně nebývá druhou stranou přijat, a když Kaucnerová honem nevyběhla, aby babičce v tomto směru učinila po vůli, začala vyhrožovat: „Jak vystrčíš, ty potvoro, hlavu ze dveří, tak ti ji urazím sekerkou. A poleju tě vitriolem a zapálím, tak se tě aspoň jednou zbavím!“ Ale ani touto lákavou nabídkou nedala se Kaucnerová pohnouti k tomu, aby otevřela dveře, naopak přistrkávala k nim další kusy nábytku.

Teprve po dlouhé době podařilo se jí křiknouti na děcko Petra Manhala, který bydlí v suterénu, aby poprosilo tatínka, by ji z bytu vyvedl a v jejích bytě schoval, což se také stalo. Mezitím došel někdo pro stráž, která zakročila a učinila pořádek tím, že babičku jednoduše sebrala a ponechala nějaký den na policii.

Minulý týden zodpovídala se Josefa Řepová ze zločinu vyhrožování dle § 99. tr. z. před samosoudcem vrch. radou Dobr. Součkem ze žaloby, kterou na ni vznesl státní zástupce dr. Papík. Přišla zahalena do velkého šátku usměvavá a zapírala všecko. Divila se, jak se jí může někdo bát. Nikomu nikdy neublížila. Že snad občas sousedce nadává, připouští, ale jen když je vyprovokována.

Avšak slyšení svědci potvrdili, že je babička postrachem domu. Kaucnerová má z ní prý oprávněný strach, neboť se povídá o babičce, že kdysi zvala sekyrku i na vlastního syna. A skutečně nalezeno v soudních aktech, že něco podobného kdysi se stalo a že babička ztrávila pak nějaký čas v ústavu pro choremyslné. Ani vysvědčení policie nebylo pro babičku příznivé; vyličilo ji jako ženu svárlihou a hubatou, a tak nezbylo než babičku potrestati. Pan vrch. rada Dobromír Souček je hodný pán, poctivý a spravedlivý soudce, a jemu má babička co děkovat, že z této šlamastriky se dostala dost dobře. Vyfasovala jen tři měsíce a ještě podmínečně na 3 roky. Vydrží to babička Řepová?

—ff—

Zabavené hodiny pana starosty.

(Zemský civilní soud v Praze.)

V jednom městě nedaleko Prahy neměli sic ani vodovodu, ani kanalisace, ani rádných komunikací, ale měli tam zato hodně přírážek, ještě více bláta, občas tyfus — a pana starostu.

Otec jeho býval kostelníkem a proto ho dal rádně okřtiti, dav mu jméno Eduard, ale všeobecně se mu říkalo Eda a zůstalo mu to podnes. Také se tak podpisuje na úředních listinách.

Učil se u otce, nikoli kostelnictví, ale krejčovině; když však jej toto počestné řemeslo omrzelo, dal se k nemocenské pokladně. Tu pak snadno a rychle stal se panem správcem a po převratu dokonce ředitelem a, jak samozřejmě, i panem starostou města.

Dal postaviti na útraty nemoc. pokladny milionovým nákladem, který ovšem posud není zaplacen, palác, v němž přebývá sám se svými věrnými, a pýchou jeho zařízení byly přepychové, od podlahy snad až ke stropu sahající stojaté nové hodiny.

Stav se takto převelkým pánem, zhrdl velice, a nejen že už nezdravil těch, jimž dříve spravoval kalhoty, nýbrž neděkoval ani na jejich uctivé pozdravy.

Poněvadž to neimponovalo, rozhodl se státi se slavným jiným způsobem.

A tak, ač dříve k soudům chodil i když nemusil, nechodil nyní ani když byl obeslán. Snad mu ty hodiny špatně ukazovaly.

Někde a někdy mu to prošlo, ale zemský soud mezná právem žertů, a tak, když pan starosta na rádné obeslání nepřišel, pohrozil mu trestem. Ale kdepak na pana starostu zemský soud! Nepřišel proto pan starosta zase.

Páni advokáti dali hlavy dohromady, slavný soud se o tom poradil — a pan starosta byl odsouzen zaplatiti 700 Kč útrat zmařeného stání a mimo to ještě pokutu pořádkovou, event. do vězení...

To by snad mohlo každému postačiti — ale ne našemu panu starostovi. Neposlechl ani zemského soudu — a neplatil. Zavedla se proti němu exekuce, a páni od soudu, majíce patrně za to, že vinu na nedostavení se pana starosty k soudu mají jeho přepychové hodiny, zabavili mu je, a když ještě neplatil, zabavili mu i jeho plat u nemoc. pokladny, aby jeho sebevědomí trochu pokleslo.

Ale chyba lávky!

Pan starosta je důsledný a neplatí.

Bude nutno proto zavésti proti němu řízení manifestační, a nedostaví-li se zase k soudu — uvaliti naň vazbu.

Co si pak ti uboží občané počnou, jestli jim pana starostu zavřou?

O výsledku podáme ještě zprávu.

Vražda a sebevražda v opilosti.

(Soudní tabule v Bratislavě.)

Koncem září minulého roku po celý den seděl Jan Slamina v krčmě u žida a popíjel pálenku, ovšem že na dluh. Když se jak se patří opil, dal se na cestu k domovu. Tu mu vstoupila kořalka do hlavy jako dým do